

PROLOOG

De honden kwamen dichterbij. Axta sloot haar ogen en rafelde de steeds strakker wordende knoop van geluid uiteen in de afzonderlijke draden van hondengeblaf: drie dozijn stuks, op een kwartmijl afstand. Ze berekende de hoeken – zeker vijftig – en combineerde de kaart van het terrein in haar geheugen met de bekende patronen waarlangs geluid zich voortplantte.

‘Ze hebben toegehapt,’ zei ze. ‘Vier groepen.’ Ze wees in de richting waar ze vandaan waren gekomen, tussen de verbrijzelde rotsblokken, de varens die tot aan haar bovenbenen kwamen en de bemoste stammen van de reusachtige, rottende pijnbomen. ‘Daar en daar. Daar en daar.’

Sos keek niet. Zijn blik was strak gericht op een open plek tussen de bomen, waar de blinkende toren de hemel in tweeën sneed. Als Axta haar vallen goed had uitgezet, waren er minder dan veertig mensen over om de voet van die toren te bewaken, veertig sterfelijke mannen en vrouwen, en achter hen, ergens in dat onverklaarbare, oeroude bouwwerk, hun goden, gevangen in hun sterfelijke lichamen.

Tussen de takken boven hun hoofd kerfde een Vlaamse gaai vier schelle zangnoten in de hemel en deed er toen het zwijgen toe.

Axta pakte haar boog en de paar pijlen die ze nog overhad.

Als ze eerder had geweten wat hier gaande was, als ze had geweten dat de goden van de mensen zich op dit ene moment op deze ene plek zouden verzamelen, had ze een betere, effectievere valstrik kunnen uitzetten. Maar ze had het natuurlijk niet geweten. Zij en Sos – bezig met een volkomen andere missie – waren puur bij toeval op het konvooi gestuit. Er was niet genoeg tijd om terug te gaan, om te

proberen de zwakke restanten van de Csestriimse troepenmacht in stelling te brengen. Er was niet eens genoeg tijd om meer pijlen te maken.

‘Ik zal je rugdekking geven als je aanvalt,’ zei ze. ‘Maar zij hebben zelf ook pijl-en-boog.’

Sos knikte. ‘Ik zal daar gaan waar de pijlen niet komen.’

Die bewering klonk nogal onaannemelijk, maar Axta had het hem eerder zien doen. Zij was de betere spoorzoeker, de betere generaal, de betere steenspeler, maar niemand wist zo vaardig zijn weg te vinden in het labyrint van de strijd als Sos. Helemaal in zijn eentje had hij het mensengarnizoen in Palian Quar uitgemoord. Tijdens de winterslag in de donkere bossen van Eerste Dennen had hij de hele westelijke flank van de Csestriimse troepenmacht bijeengehouden, had hij dag in, dag uit, week in, week uit in de schaduwen van de bomen rondgeslopen om zijn menselijke vijanden aan het zwaard te rijgen, tot ze onder de druk bezweken en op de vlucht sloegen. Sos vocht als een cartograaf die in een wereld vol blinden, verbijsterden en verdoodden zijn eigen volmaakte landkaarten volgt.

Hij trok zijn twee zwaarden uit hun schede.

Axta bestudeerde de maanverlichte, gekromde wapens.

Als enige van de Csestriims had Sos zijn wapens een naam gegeven: Duidelijkheid, noemde hij de ene; de andere Twijfel. Ooit, duizenden jaren geleden, had ze gezien dat hij met diezelfde wapens stand had weten te houden tegen drie Nevariims.

‘Hoe hou je ze uit elkaar?’ vroeg ze. De wapens zagen er precies hetzelfde uit.

‘Het ene is zwaarder, het andere scherper.’

Een paar voet verderop ging een vlinder op het getande blad van een varen zitten. Hij bewoog zijn indigokleurige vleugels. Duizenden jaren geleden had Axta eens een hele eeuw gewijd aan het bestuderen van vlinders. Deze soort was aan haar catalogus ontsnapt.

‘Welk zwaard is Duidelijkheid en welk is Twijfel?’

‘Dat heb ik nog niet besloten.’

‘Vreemd, om namen niet aan de wereld te verankeren.’

Sos haalde zijn schouders op. ‘Zo werkt taal nu eenmaal.’

Axta wijdde een deel van haar brein aan het bestuderen van die bewering. Als ze meer tijd hadden gehad, zou ze daar dieper op in zijn gegaan met Sos, maar ze hadden geen tijd meer. Boven het ge-

blaf van de honden uit hoorde ze de mannen met hun zwaarden. Ze draaide zich weer om naar de toren.

‘Als we vandaag de goden doden, winnen we. Dat gelooft Tan’is. Als we hen uit deze wereld wegsnijden, snijden we ook de rot weg die onze kinderen heeft besmet.’

Sos knikte.

De vlinder fladderde met zijn vleugels en vloog op.

‘Wat ga je doen,’ vroeg ze, ‘als er geen oorlog meer is?’

Zijn hele leven lang had de zwaardvechter nooit een catalogus van vlindersoorten aangelegd.

‘Me voorbereiden.’

‘Waarop?’

‘Op de volgende oorlog.’

Axta hield haar hoofd scheef en vroeg zich af hoe hij zo’n simpele vraag verkeerd kon begrijpen. ‘Als we hen hier vandaag verslaan, zijn er geen mensen meer.’

Sos keek naar zijn oeroude zwaarden alsof ze hem vreemd waren, voorwerpen met een onbekende oorsprong, landbouwwerktuigen misschien, of instrumenten.

‘Er komt altijd een nieuwe oorlog.’

Binnen een mum van tijd had hij de verbijsterde menselijke wachters neergemaaid. Daarbij stapte hij van de ene luwte naar de andere alsof hij het hele gevecht van tevoren al had bestudeerd, alsof hij een week had besteed aan het uitstippelen van zijn pad door de bloedige strijd. Axta volgde hem – sneed een vrouw de keel en een man de hamstring door – en toen waren ze binnen.

De Csestriims hadden de toren uiteraard bestudeerd. In de lange jaren voorafgaand aan de oorlog had hij leeggestaan, een glanzende, onverwoestbare huls uit een tijdperk ver voor het begin van de geschiedschrijving. Nu was hij niet langer leeg. De mensen hadden binnenin een enorme houten steiger gebouwd, enorme dennenstammen die met pengatverbindingen aan elkaar waren bevestigd, een stellage voor een ruwe, schier eindeloze wenteltrap die zich verhief naar het licht.

Achter Axta stroomden soldaten schreeuwend en krijsend naar binnen. Als een zorgvuldig ambachtsman die zijn meesterwerk vervolmaakt doodde Sos hen allemaal. Axta begon aan de klim. Ergens

daarboven, in het oogverblindende licht, bevonden zich de goden – Heqet en Kaveraa, Eira en Maat, Orella en Orilon – wier aanraking haar volk had vervuild, wier smet de Csestriims had veranderd in beesten zoals de beschadigde wezens beneden, die zich op Sos stortten en hun zachte halzen opensneden aan zijn zwaarden.

Axta klom als een insect gevangen in het amber van de zon, met een constante beweging die een vorm was van roerloosheid. Ze had geen flauw idee waarom de goden hier waren gekomen, of waarom de mensen zoveel tijd hadden besteed aan het bouwen van de steiger en de wenteltrap. Terwijl haar verhitte hart het bloed door haar aderen stuwde, probeerde ze de mogelijkheden te ontleden. Het verstand bezweek, reddeloos. Inferentie en deductie faalden. In de basis was voor alle kennis bewijs nodig, dus klom ze verder.

Toen Axta de top van de toren bereikte en van het licht het licht in stapte, kwam Sos één pas achter haar aan. Wolken schuurden langs de blauwbronzen hemel en polijstten die glad. Op de brede top van de toren, de goden. Alle zes – Heqet, met stierenschouders en overdekt met littekens; de graatmagere Maat; Orella en Orilon, de ene spierwit, de andere donker als een onweerswolk; Kaveraa met haar lange nagels; Eira, met haar enorme bos haar, die eruitzag als een jong meisje – lagen ze roerloos en met gesloten ogen op de grond.

De wind sneed zijn onzichtbare lichaam aan Sos' getrokken zwaarden.

Axta verroerde zich niet.

Ten slotte liet de zwaardvechter een van de zwaarden in de schede glijden en liet zich op zijn knieën zakken. Hij drukte zijn vingers eerst tegen Heqets hals, en toen tegen die van de anderen.

'Dood,' zei hij uiteindelijk, toen hij opstond.

Dood. Axta liet dat idee voor haar geestesoog ronddraaien en probeerde het uit als ijs aan het eind van de winter. Zeker tientallen jaren hadden deze goden in hun zelfgekozen menselijke lichamen op aarde rondgelopen. Tan'is was erin geslaagd er twee uit te schakelen, te doden, maar de anderen hadden het overleefd, hadden al hun pogingen hen gevangen te nemen weten te ontwijken. Het voortbestaan van de mensheid was gebaseerd op hun overleven.

'Nee,' zei ze.

Sos trok zijn wenkbrauw op.

‘Dit zijn menselijke lichamen,’ ging Axta verder, ‘maar de goden die erin leefden zijn weg.’

De zwaardvechter stak ook zijn andere zwaard in de schede. ‘Waar-naartoe?’

‘Naar waar ze ook vandaan zijn gekomen.’ Ze bestudeerde de gemankeerde, levenloze lichamen. ‘Vreemd. Juist op het moment dat ze aan de winnende hand waren.’

Sos schudde zijn hoofd. ‘Niet aan de winnende hand.’

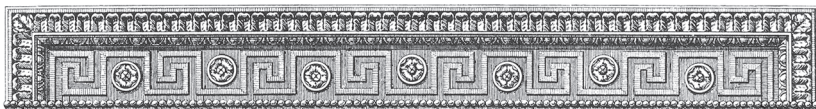
Axta draaide zich naar hem om. ‘Ze hebben alle belangrijke forten ingenomen, alle wegen veroverd. Er zijn nog hooguit een paar honderd van ons over. Sommige mensen hebben zelfs geleerd de kenta’s te gebruiken.’

‘Ze zijn niet aan de winnende hand,’ zei Sos. ‘Ze hebben gewonnen. Daarom zijn hun goden weggegaan.’

Ze hebben gewonnen.

Axta zocht naar een zwakke plek in die bewering, maar vond er geen.

Aan haar voeten begonnen de beschadigde lichamen die de beschadigde goden hadden gehuisvest – niet meer dan hompen vlees – al te rotten in de middagzon.

I

Mannen zo groot als bergen waadden door wereldzeeën die tot aan hun middel reikten. Blinkend gepoetste zwaarden – stuk voor stuk lang genoeg om hele steden met de grond gelijk te maken – blonken in het zonlicht. Laarzen vermaalden kwetsbare kusten tot puin, verwoestten vissersdorpjes, lieten diepe kraters achter in de zachte, groene graslanden van Sia en Kresj.

Zo gaat de wereld ten onder. Dat was Kadens eerste gedachte toen hij van bovenaf op de verwoesting neerkeek.

Een stad was immers maar een berg stenen; een bos was slechts een verzameling hout, nat van de hars. Wat was een rivier, behalve een groef in het landschap? Als je genoeg kracht zette, zou de hele wereld vervormen. De lijnen van bergketens en dalen hadden niets te betekenen. Als je er genoeg druk op uitoefende, kon je kliffen splijten, bergen afbreken, het gesteente uit de grond rukken en uitstrooien over de zeeën. Als je vuur meebracht, zou de wereld branden. Als je water meebracht, zou hij worden verzwolgen door de vloedgolven. De vertrouwde contouren van zee en steen konden veranderen door overstromingen en ontploffingen, en die andere contouren, de wanhopige, kleinzielige lijntjes die mannen en vrouwen in hun verbeelding over het zand trokken om hun koninkrijkjes, hun keizerrijkjes af te bakenen, ook die zouden door het armageddon in een oogwenk worden vernietigd.

Nee. Dat was Kadens tweede gedachte. *Dit is niet de wereld. Het is maar een landkaart.*

Een gigantische landkaart, dat wel, zo groot als een bescheiden exercitieplein, de duurste landkaart van de hele wereld, besteld door een ijdele Annoerische Republiek voor de raadskamer, maar nog

steeds slechts een landkaart. Een heel legioen ambachtslieden had maandenlang dag en nacht gezwoegd om het project gestalte te geven: steenhouwers om de bergen en de kliffen langs de kust uit te hakken, tuinlieden om de talloze grassen en volmaakte dwergboompjes op te kweken, waterbouwkundigen om de loop van de rivieren te bepalen, siersmeden om de saffieren voor de bergmeertjes en de gletsjers van glas en diamant te slijpen.

De kaart strekte zich uit over de volle lengte van de zaal, die van muur tot muur zo'n tweehonderd voet mat. Het graniet voor de Beenbergen kwam uit de Beenbergen, het rode steen van de Ancazen kwam uit de Ancazen. Onder de grond waren pompen verborgen die de grote rivieren van Vasj en Eridroa voedden – de Sjrivaan, de Vena, de Agavani en de Zwarte Rivier – plus tientallen beekjes en riviertjes waarvan Kaden de namen niet eens kende. Ze stroomden tussen hoge oevers, maakten U-bochten, stortten zich in diepe afgronden en meanderden door natte moerassen gemaakt van zacht, groen mos, om uiteindelijk uit te komen in de zeeën en oceanen van de miniatuurwereld, zeeën die, dankzij een of andere briljante kunstgreep, meebewogen met de stand van de maan.

Je kon vanaf de loopbruggen boven de kaart neerkijken op verbijsterende replica's van de grote steden: Olon en Sia, Dombång en de Bocht. Annoer zelf nam een gebied met een doorsnee zo lang als Kadens arm in beslag. Hij zag de fonkelende facetten van de Tempel van Intarra, de brede laan die de Godenweg werd genoemd, compleet met miniatuurstandbeeldjes, de piepkleine kanaalboten die in het Bassin voor anker lagen, de grimmige rode muren van het Dageraadpaleis, en, als een lans die tot boven de loopbrug reikte, zo hoog dat je zonder te bukken de punt van de toren kon aanraken, Intarra's Speer.

Net als de mannen en vrouwen die er dag in, dag uit bij zaten te bekvechten, was de gigantische landkaart groots en kleinzielig tegelijk. Tot op dat moment had het slechts één doel gediend: degenen die op de loopbruggen zaten het gevoel te geven dat ze goden waren. Daarom toonde het feitelijk een droomwereld, die nooit te lijden had gehad onder hun mislukkingen.

Er woedde geen ongehinderde brand in de noordelijke bossen. Er gingen in het zuiden geen steden in vlammen op. Niemand had de graslanden van Ghan tot een modderpoel vertrap of de wanhopige havenstad Keoh-Kâng hermetisch afgesloten. Kleine, beschilderde sol-

daatjes gaven aan waar veldlegers zich bevonden. Piepkleine poppetjes verbeeldden Adares verraderlijke legioenen, en de Republikeinse Garde van de raad zelf, groter in getal, was her en der verspreid over het terrein, roerloos, maar met de zwaarden geheven in uitdagende of triomfantelijke houdingen. Ze bleven altijd staan, die nepmannetjes. Ze bloedden nooit. Van de verwoesting en destructie van de oorlog was op de landkaart geen spoor te bekennen. Kennelijk ontbeerde Annoer ambachtslieden die hongersnood konden verbeelden, of doodsangst, of de dood.

We hadden geen ambachtslieden nodig, dacht Kaden. We hadden soldaten met zware laarzen nodig om ons eraan te herinneren wat we hebben aangericht, om dit wereldje van ons tot modder te vertrappen.

Het plotselinge, onverwachte, onmiskenbare geweld maakte de landkaart preciezer, waarachtiger, maar deze mannen met hun stalen wapens waren niet gekomen om de meest gedetailleerde kaart ter wereld waarachtiger te maken. Kaden verplaatste zijn blik van de verwoesting die beneden werd aangericht naar een ander groepje gewapende mannen dat over de loopbrug stormde. Aedolianen. De mannen die de opdracht hadden de heersers van Annoer te beschermen.

Ondanks zijn jarenlange training keerde Kadens maag zich om. Er was duidelijk iets misgegaan. Anders zou Maut Amoet – de Eerste Schild van de Garde – zijn mannen nooit het bevel hebben gegeven een besloten vergadering van de raad te verstoren. Dit was geen oefening. Elke soldaat droeg zijn halve lichaamsgewicht aan wapenrusting, en allemaal hielden ze hun slagzwaard in de aanslag terwijl ze zich, bevelen schreeuwend, door de zaal verspreidden, positie innamen langs de randen en de deuren bewaakten om iemand buiten te houden... of binnen.

De helft van de raadsleden probeerde onhandig overeind te komen. Ze struikelden over hun lange gewaden, morsten wijn op zorgvuldig op maat gemaakte zijde, brulden vragen of slaakten kreten van ontzetting. De rest bleef als versteend op hun stoel zitten, met grote ogen en open mond, terwijl ze iets probeerden te begrijpen van de chaos die zich ontvouwde. Kaden besteedde geen aandacht aan hen, maar hield zijn blik gericht op de Aedolianen.

Die in staal gehulde mannen riepen bij Kaden de herinnering op aan andere soldaten, aan Aedolianen die zich woest om zich heen hakkend een weg hadden gebaad door Asjk'lan, de monniken had-

den vermoord, Kaden dwars door de bergen hadden achtervolgd. Na zijn terugkeer in het Dageraadpaleis was hij maanden bezig geweest met het bestuderen van de dossiers van de overgebleven gardisten, had hij hun persoonlijke verleden uitgespit op zoek naar aanwijzingen voor verraad, voor banden met Adare of Ran il Tornja. De hele garde werd voorwaardelijk vrijgelaten terwijl honderden klerken duizenden verhalen onderzochten, en uiteindelijk had de raad er meer dan honderd ontslagen voordat de rest weer in zijn oude functie werd hersteld. Kaden herinnerde zichzelf aan al die maatregelen, maar toch voelde hij zijn schouders verstrakken.

Kijk naar de wereld, beval hij zichzelf terwijl hij diep in- en uitademde, niet naar jouw droombeeld van de wereld.

Twintig, vijftwintig Aedolianen stormden over de loopbrug en omsingelden de raadstafel.

Kaden stond op, en wierp daarmee zijn angst van zich af.

‘Wat is er aan de hand?’

Ondanks zijn bange vermoedens klonk zijn stem vast.

Maut Amoet deed een stap naar voren. De woeste inval van de Aedolianen was voorbij. Golven klotsten tegen de kust van de landkaart, als een piepkleine tsunami. Warm, stil zonlicht stroomde naar binnen door de ramen in het plafond, danste op de wapenrusting van de soldaten, deed hun getrokken zwaarden blinken. De leden van de raad deden er opeens het zwijgen toe en verstijfden, als standbeelden verspreid over de loopbrug, elk gevangen in zijn eigen, unieke verraste houding.

‘Een aanslag, Eerste Spreker,’ antwoordde Amoet grimmig terwijl hij de muren en de deuren afspeurde, ‘in het paleis zelf.’

Kaden keek om zich heen. ‘Wanneer?’

Amoet schudde zijn hoofd. ‘Dat weten we niet precies.’

‘Wie?’

De Eerste Schild grimaste. ‘Een snel iemand. Een gevaarlijk iemand.’

‘Hoe gevaarlijk?’

‘Gevaarlijk genoeg om het paleis binnen te dringen, onopgemerkt Intarra’s Speer in te sluipen, drie van mijn mannen, drie Aedolianen, uit te schakelen en vervolgens te verdwijnen.’